KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. juli 1998

Porcelanas del Norte SAL (Ponsal)/Comercial Europea de Porcelanas SAL (Comepor)

(meddelt under nummer K(1998) 2364)

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(1999/88/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med traktatens artikel 93, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Den 30. april 1997 besluttede Kommissionen, efter at have modtaget en række klager siden 1995 og efter at have anmodet Spanien om oplysninger, at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2, med hensyn til støtte til Porcelanas del Norte SAL (Ponsal).

Ponsal, der fremstiller porcelæn, service og pyntegenstande af keramik, blev stiftet i Pamplona i Navarra i 1957. Virksomheden havde siden midten af 1980'erne haft økonomiske problemer. For at komme ud af disse problemer udarbejdede man i 1994 en omstruktureringsplan, der især indebar en flytning af virksomheden fra Pamplonas centrum til udkanten af byen og modernisering af anlæggene gennem investeringer i nyt udstyr.

I forbindelse med omstruktureringen havde Ponsal modtaget omfattende støtte fra regeringen i Navarra, som imidlertid ikke var anmeldt til Kommissionen. Ifølge en række artikler i pressen, som klagerne fremlagde, bestod støtten af en bankgaranti (1,2 mia. ESP), et tilskud til jobskabelse (100 mio. ESP), en investeringspræmie på 20 % af investeringen i fast ejendom og eftergivelse af et beløb, virksomheden skyldte de spanske myndigheder i skatter og sociale sikringsbidrag (3,1 mia. ESP).

I marts 1995 bekræftede de spanske myndigheder i et skriftligt svar på den første anmodning om oplysninger, at regionalregeringen i Navarra havde givet virksomheden støtte til gennemførelse af omstruktureringen. Støtten blev imidlertid givet i medfør af regionallov 1/1985 af 4. marts 1985, der indførte en støtteordning til sanering og genoprettelse af kriseramte virksomheder, og som går tilbage til tiden inden Spaniens tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber. Denne ordning var allerede blevet anmeldt til Kommissionen som eksisterende støtte i marts og maj 1986. Kommissionen havde ikke gjort indsigelse herimod.

Da Kommissionen nærede alvorlig tvivl om, hvorvidt den skulle acceptere dette svar, især begrundelsen for, at støtten blev givet som led i en eksisterende støtteordning, og fordi nye anmodninger om supplerende oplysninger kun blev imødekommet modvilligt, besluttede den den 30. april 1996 at anmode Spanien om at godtgøre, at støtten til Ponsal blev givet som led i en eksisterende støtteordning.

I deres svar fra juli 1996 forelagde de spanske myndigheder de ønskede beviser. Af alle de forskellige støtteformer, klagerne omtalte, var det imidlertid kun garantien på 1,2 mia. ESP, der faldt ind under regionallov 1/1985. Den øvrige støtte, der var omfattet af undersøgelsen, kunne ikke henføres under denne ordning.

Desuden fremgik det af de spanske myndigheders svar, at forskellige selskaber havde forbindelse med Ponsal og med den støtte, virksomheden angiveligt modtog, (først Ponsal og derefter Comercial Europea de Porcelanas SAL (Comepor)), og det var i denne forbindelse uklart, hvorfor virksomheden havde skiftet navn.

Kommissionen anmodede derfor ved brev af 26. juli 1996 de spanske myndigheder om igen at redegøre for denne uklarhed i forbindelse med Ponsal.

De spanske myndigheder bekræftede i deres svar af 10. oktober 1996, at for at hjælpe Ponsal ud af den vanskelige økonomiske situation omfattede omstruktureringsplanen fra 1994 en betalingsstandsningsprocedure, der blev iværksat i overensstemmelse med spansk konkursret, hvorunder Ponsals offentlige kreditorer havde eftergivet 3,1 mia. ESP af de 4,35 mia. ESP, som Ponsal skyldte regeringen i Navarra og de sociale myndigheder. Efter likvidationen af Ponsal blev der oprettet et nyt selskab, Comepor, der fortsatte Ponsals aktiviteter.

Desuden meddelte de spanske myndigheder, at de i forbindelse med flytningen af virksomhedens anlæg fra Pamplonas centrum til byens udkant gav yderligere støtte til den nye virksomhed, Comepor, i form af et investeringstilskud på 570 mio. ESP, hvilket svarede til 20 % af den samlede værdi af de nye investeringer, og et tilskud på 500 000 ESP for hver ny arbejdsplads (op til 250 job).

Ifølge de spanske myndigheder skulle denne nye støtte, som Kommissionen ikke havde hørt om før, ikke anmeldes, fordi den blev givet som led i en anden eksisterende støtteordning, jf. lov af 23. juni 1982, som skulle styrke investeringer. Denne støtteordning blev anmeldt til Kommissionen i forbindelse med Spaniens tiltrædelse i marts og maj 1986, og Kommissionen havde hidtil ikke gjort indsigelse herimod.

I mellemtiden modtog Kommissionen en række avisartikler, der hævdede, at Comepor havde modtaget yderligere støtte på 750 mio. ESP.

Kommissionen undersøgte nøje alle de oplysninger, de spanske myndigheder havde fremlagt, på baggrund af fællesskabsreglerne for statsstøtte. Den kom til den konklusion, at størstedelen af den støtte, de spanske myndigheder havde omtalt, faktisk var omfattet af eksisterende ordninger.

Imidlertid fandt Kommissionen ud af, at tilskuddet på 500 000 ESP for hver ny arbejdsplads, der angiveligt byggede på støtteordningen fra juni 1982 til styrkelse af investeringer, skulle begrænses til 400 000 ESP pr. arbejdsplads, idet myndighederne i Navarra havde overskredet ordningens grænser.

Ikke desto mindre nærede Kommissionen alvorlig tvivl med hensyn til gennemførelsen af Ponsals betalingsstandsningsprocedure, især eftergivelsen af 3,1 mia. ESP i gæld til det offentlige. Det kunne ikke udelukkes, at likvidationsproceduren blot var gennemført for at gøre det muligt at udvikle nye industriprojekter med ny støtte og ved hjælp af den tidligere (insolvente) virksomheds kapital.

Endelig undlod de spanske myndigheder at anmelde og at afgive forklaring om den nye støtte på 750 mio. ESP, som virksomheden ifølge pressen skulle have modtaget.

Derfor besluttede Kommissionen den 30. april 1997 at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2, med hensyn til følgende foranstaltninger:

a) De 3,1 mia. ESP, som de offentlige myndigheder eftergav under betalingsstandsningsproceduren.

b) Investeringspræmierne til oprettelse af arbejdspladser, i den udstrækning de overskred grænsen i støtteordningen for Navarra fra juni 1982.

c) Den supplerende støtte på 750 mio. ESP, som Kommissionen ikke havde modtaget nogen oplysninger om fra de spanske myndigheder.

II

Ved brev af 1. juli 1997 besvarede de spanske myndigheder Kommissionens beslutning om indledning af proceduren efter artikel 93, stk. 2.

I deres svar bemærkede de indledningsvis, at de nye anlæg lå i byen Cordovilla i kommunen Cendea de Galar, som i henhold til det spanske kort over regionalstøtte, der blev accepteret ved brev af 26. september 1995 fra de spanske myndigheder, lå i et mål nr. 2-område.

De understregede desuden igen Ponsals alvorlige økonomiske vanskeligheder inden udarbejdelsen af omstruktureringsplanen. De påpegede, at Ponsals aktiver inden gennemførelsen af betalingsstandsningen beløb sig til 1,72 mia. ESP, mens gælden var på 5,091 mia. ESP.

Ifølge de spanske myndigheder var betalingsstandsningsproceduren, hvorunder de spanske myndigheder eftergav gæld for 3,1 mia. ESP, den eneste af de forskellige former for afvikling af virksomheder i henhold til spansk lovgivning:

— der gjorde det muligt at lade Ponsals ansatte indgå i det nye selskab, Comepor

— der gjorde det muligt for det konkursramte selskab at opnå rimelige priser for sine aktiver, der svarede til deres reelle værdi

— der gjorde det muligt for de offentlige kreditorer at få i det mindste delvis dækning af deres fordringer.

Imidlertid underbyggede de spanske myndigheder ikke deres argumentation med komparative beregninger af omkostningerne ved forskellige former for afvikling.

Med hensyn til tilskuddet på 500 000 ESP pr. ny arbejdsplads oplyste de spanske myndigheder, at støttebeløbet for jobskabelse i regionalloven fra juni 1982 var blevet ændret to gange. Først blev det hævet til 750 000 ESP pr. ny arbejdsplads ved regionallov 6/1985 fra april 1985, og derefter blev det sænket til 500 000 ESP igen ved regionallov 15/1986 fra november 1986. De oplyste, at disse regionallove, der ikke var anmeldt til Kommissionen, udgjorde eksisterende støtte, som ikke skulle anmeldes.

Med hensyn til de 750 mio. ESP i støtte hævdede de spanske myndigheder, at der var tale om et lån til den nye virksomhed, Comepor, ydet af den offentlige virksomhed »Navarra de Financiación y Control SA« (Nafinco). Lånet blev givet på markedsvilkår (rentesats 6,86 %) med garantier (Comepor garanterede med virksomhedens aktier). Det blev nødvendigt at holde virksomheden i gang, fordi omstruktureringsprogrammet fra 1994 var slået fejl, og virksomheden stadig gav underskud.

Endelig oplyste de spanske myndigheder, at efter fiaskoen med den første omstruktureringsplan var det mest sandsynligt, at der ville blive udarbejdet endnu en omstruktureringsplan, som ville blive forelagt for Kommissionen, lige så snart den var færdig. Under alle omstændigheder ville en sådan ny omstrukturering kræve yderligere statsstøtte, som ville blive anmeldt til Kommissionen på forhånd.

III

Ved brev af 21. oktober 1997 tilsendte Kommissionen de spanske myndigheder de bemærkninger fra tredjemand (den europæiske keramiske industris kontaktorgan, Cérame Unie, og en spansk konkurrent til Ponsal), som den havde modtaget efter offentliggørelsen af meddelelsen om indledningen af proceduren i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 9. august 1997.

a) Cérame Unie koncentrerede sig om støttens negative virkninger for sektoren, der var præget af enorm overkapacitet. Mange virksomheder i sektoren havde investeret i omstrukturering af deres produktions- og distributionsprocesser i de seneste ti år. Disse virksomheder led under illoyal konkurrence fra Ponsal/Comepor, der i stedet for egentlig omstrukturering havde søgt at klare situationen med hjælp af offentlig støtte og dermed kunne sælge sine produkter under markedsprisen.

b) Den spanske konkurrent satte først spørgsmålstegn ved de spanske myndigheders argumentation, hvorefter støtten til Ponsal/Comepor blev givet under eksisterende ordninger, og afviste de spanske myndigheders udtalelser herom. Endvidere mente konkurrenten, at investeringspræmien til Comepor i forbindelse med flytningen af virksomheden ikke burde have været givet, fordi de nye anlæg ikke lå i en mindre gunstigt stillet region, jf. artikel 92, stk. 3. Desuden understregede virksomheden, at den selv var kommet i en vanskelig økonomisk situation som følge af støtten til Ponsal/Comepor, der gjorde det muligt for sidstnævnte virksomhed at føre en illoyal prispolitik, som den ikke selv kunne konkurrere med, da den ikke modtager statsstøtte.

IV

Ved brev af 21. november 1997 besvarede de spanske myndigheder bemærkningerne fra tredjemand.

Som svar på Cérame Unies bemærkninger afviste de spanske myndigheder, at støtte til Ponsal/Comepor kunne få negative virkninger for det europæiske keramiske marked. Ponsal/Comepors eksport udgjorde kun 0,004 % af den samlede eksport inden for EF og lå udelukkende i segmentet for lavprisvarer, hvor virksomheden ikke konkurrerede med andre producenter inden for EF, men udelukkende med producenter fra tredjelande.

Med hensyn til den spanske konkurrents påstande svarede de spanske myndigheder, at der ikke kunne være nogen forbindelse mellem konkurrentens økonomiske problemer og støtten til Ponsal/Comepor. Konkurrentens problemer var opstået allerede i 1992-1993, mens Ponsal/Comepor først modtog støtte i 1994. Desuden drev konkurrenten virksomhed i et andet segment af markedet (porcelæn til hoteller og restauranter) end Ponsal (porcelæn til private husholdninger).

V

Efter en ny brevveksling og en række bilaterale møder fremlagde de spanske myndigheder i brev af 8. april 1998 en omfattende erklæring (herunder talrige dokumenter til underbygning af deres forskellige påstande) om virksomhedens økonomiske situation og om de forskellige foranstaltninger, Kommissionen havde indledt proceduren efter artikel 93, stk. 2, imod.

For det første bekræftede de, at omstruktureringsplanen fra 1994 var slået fuldstændig fejl, og at man nu havde opgivet de oprindelige planer om at forsøge endnu en omstrukturering og i stedet ville afvikle virksomheden fuldstændig, eftersom det var umuligt at gøre den rentabel igen. Afviklingen skulle foretages i fuld overensstemmelse med de spanske konkursretlige regler, der gjaldt i sådanne tilfælde. Der ville ikke blive givet ny støtte til afviklingen eller til et eventuelt salg af virksomhedens aktiver.

Hvad angår eftergivelsen af 3,1 mia. ESP af Ponsals offentlige gæld i forbindelse med betalingsstandsningen i 1994-1995, oplyste de spanske myndigheder, at de havde handlet i fuld overensstemmelse med spansk konkursret, hvilket de senere dokumenterede. De understregede derefter igen, at denne eftergivelse var den eneste af de forskellige former for afvikling i henhold til spansk konkurslovgivning, der gav de offentlige kreditorer mulighed for at få dækket i det mindste en del af deres tilgodehavende (1,2 mia. ESP af et samlet beløb på 4,3 mia. ESP), som de ellers ville have mistet. Som bevis herfor fremlagde myndighederne de regnskaber, de offentlige kreditorer ville have fået, hvis de havde benyttet de øvrige fremgangsmåder, den spanske lovgivning giver mulighed for. Hvis kreditorerne havde valgt en konkursprocedure, ville de kun have fået maksimalt 600 mio. ESP, fordi arbejdstagernes tilgodehavender på 1 mia. ESP i henhold til spansk konkurslovgivning ville have haft forrang, og omkostningerne ved konkursproceduren ville have oversteget 200 mio. ESP. Hvis man blot havde afviklet virksomhedens aktiver uden en konkursprocedure, ville disse aktiver være blevet solgt uden grundig kontrol, hvilket erfaringsmæssigt giver et langt dårligere resultat end en normal likvidationsprocedure.

Med hensyn til tilskuddet på 500 000 ESP pr. ny arbejdsplads fremlagde de spanske myndigheder kopier af to retsakter, der ændrede retsgrundlaget for støtten, regionalloven fra 1982. Disse ændringer indebar, at støttebeløbet pr. ny arbejdsplads først var blevet hævet til 750 000 ESP ved regionallov 6/1985 fra april 1985 og derefter sænket til 500 000 ESP igen ved regionallov 15/1986 fra november 1986. Begge retsakter henviste til det oprindelige retsgrundlag fra 1982 og indeholdt ikke andre ændringer heraf.

Med hensyn til de 750 mio. ESP i støtte gentog de spanske myndigheder, at der var tale om et lån til den nye virksomhed, Comepor, ydet af den offentlige virksomhed »Navarra de Financiación y Control SA« (Nafinco). Lånet blev givet på markedsvilkår (rentesats 6,86 %) med garantier (Comepor garanterede med virksomhedens aktier) for at støtte omstruktureringsprocessen og give virksomheden mulighed for at fortsætte driften på trods af den vanskelige finansielle situation. Ikke desto mindre indrømmede de spanske myndigheder i samme brev af 8. april 1998 at garantierne ikke var tilstrækkelige, fordi værdien af virksomhedens aktier på grund af dens permanente tab var nul.

VI

Proceduren efter artikel 93, stk. 2, har afklaret Ponsals situation og omstændighederne omkring den offentlige finansielle støtte til virksomheden. Man kan således drage følgende konklusioner med hensyn til de foranstaltninger, proceduren efter artikel 93, stk. 2, blev indledt mod:

a) De spanske myndigheder godtgjorde, at eftergivelsen af 3,1 mia. ESP i forbindelse med afviklingen af Ponsal ikke udgjorde statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1. De alternative beregninger, de spanske myndigheder har fremlagt, bekræfter, at tabene ville have været større, hvis man havde valgt en af de andre muligheder for afvikling af en virksomhed i henhold til spansk lovgivning. Desuden godtgjorde de spanske myndigheder, at man fuldt ud havde overholdt spansk konkursret.

b) Tilskuddet på 500 000 ESP pr. ny arbejdsplads indeholder afgjort statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1. Imidlertid har de spanske myndigheder godtgjort, at udbetalingerne var led i eksisterende støtteordninger efter EF-traktatens artikel 93, stk. 1, og derfor ikke skulle anmeldes i henhold til artikel 93, stk. 3. Ændringerne af regionalloven fra 1982, dvs. regionallov 6/1985 fra april 1985 og regionallov 15/1986 fra november 1986, som begge blev nævnt af myndighederne, henviste til deres respektive forløbere. Den ordning, hvis støtteloft blev hævet til 750 000 ESP pr. ny arbejdsplads, stammer fra tiden før Spaniens tiltrædelse af EF, og der er således tale om eksisterende støtte. Den regionallov, der igen sænkede grænsen til 500 000 ESP, var heller ikke omfattet af kravet om anmeldelse, fordi der udelukkende var tale om at sænke støtteloftet for en allerede eksisterende ordning, der dermed var godkendt, og uden at indholdet af den oprindelige støtteordning fra 1982 blev ændret.

c) Lånet på 750 mio. ESP udgør statsstøtte efter traktatens artikel 92, stk. 1. Selv om lånet blev givet på markedsvilkår, hvad rentesatsen angår, var der på ingen måde tilstrækkelig sikkerhed for det. Værdien af sikkerheden, dvs. værdien af Comepors aktier, var nul, hvilket de spanske myndigheder selv erkender. Hvis man derfor anvender princippet om den private

investor, må man konkludere, at ingen privat bank ville have givet et sådant lån til en virksomhed i samme situation som Comepor på de betingelser, de offentlige myndigheder gjorde.

Støtte kan fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Der foregår en intens samhandel med varer inden for bordservicesektoren mellem Spanien og de øvrige medlemsstater. Ifølge Eurostat eksporterede Spanien i 1996 7 131 tons produkter fra denne sektor til andre medlemsstater for et beløb på 28,7 mio. ECU, mens importen var på 8 239 tons for et beløb på 26,8 mio. ECU. I 1997 eksporterede Spanien 6 986 tons for et beløb på 29 mio. ECU og importerede 9 072 tons for 35,1 mio. ECU. Selv om Comepor har en temmelig begrænset markedsandel, er virksomheden aktiv på dette marked. Dette fremgår af tredjemands reaktioner. Således forbedrede støtten til Comepor afgjort virksomhedens stilling på fællesmarkedet i forhold til konkurrenterne, der ikke modtager statsstøtte.

Da støtten ikke indgik i en godkendt støtteordning, skulle den anmeldes individuelt, jf. traktatens artikel 93, stk. 3. Spanien opfyldte ikke denne forpligtelse. Derfor er tildelingen af støtten formelt ulovlig.

På den anden side kan man ikke anvende undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 2, i den foreliggende sag på grund af støttens karakter, og fordi man ikke har forsøgt at opfylde betingelserne for anvendelse af disse undtagelser.

Desuden skal det bemærkes, at Comepor ikke ligger i en region, der kan modtage regionalstøtte i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a).

Endvidere var formålet med lånet heller ikke at fremme den økonomiske udvikling af en ugunstigt stillet region, jf. artikel 92, stk. 3, litra c), men derimod at gøre det muligt for en virksomhed med økonomiske problemer at fortsætte sine aktiviteter inden for sektoren.

Endelig er lånet ikke i overensstemmelse med undtagelsen i traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), sammenholdt med Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder ([1]).

Hvad angår betegnelsen af lånet på 750 mio. ESP som redningsstøtte, skal det bemærkes, at Comepor ved tildelingen af lånet afgjort var kriseramt og ude af stand til at overvinde sine vanskeligheder ved egen kraft. Ifølge de nævnte rammebestemmelser kan støtten bestå af kontant støtte i form af lånegarantier eller lån til normal markedsrente (rammebestemmelsernes punkt 3.1). Lånet på 750 mio. ESP, hvis rentesats svarede til markedsrenten, opfylder dette kriterium. De spanske myndigheder har imidlertid ikke godtgjort, at der var nogen forbindelse mellem lånet og de mulige omstruktureringsforanstaltninger på det tidspunkt, hvor lånet blev givet, hvilket i henhold til rammebestemmelsernes punkt 3.1 er en forudsætning for at godkende redningsstøtte. Under proceduren blev det således klart, at støtten kun havde til formål at opretholde status quo og udsætte det uundgåelige. I den mellemliggende tid er de industrielle og sociale problemer blevet væltet over på andre mere effektive producenter og andre medlemsstater i stedet for at yde støtte til en omstruktureringsproces, der skulle have været påbegyndt, da redningsstøtten blev tildelt.

Under proceduren kunne de spanske myndigheder ikke godtgøre, at det lån, de havde givet, opfyldte alle disse krav. Lånet kan derfor ikke godkendes, da det ikke opfylder de opstillede kriterier.

Lånet på 750 mio. ESP til Comepor kan heller ikke betragtes som omstruktureringsstøtte, fordi det ikke var direkte forbundet med de omstruktureringsforanstaltninger, der indgik i omstruktureringsplanen fra 1994, men blev givet, fordi denne omstrukturering var blevet en total fiasko, og virksomheden fortsat havde finansielle problemer. Desuden må man ikke glemme, at de spanske myndigheder selv indrømmede, at det var umuligt at genoprette virksomhedens rentabilitet.

Desuden kan støtte fordreje konkurrencen på illoyal vis. Ifølge de oplysninger, Kommissionen har adgang til (Panorama of EU Industry 1997), er der overkapacitet i keramikindustrien, der oplevede et kraftigt fald i forbruget i 1992 og 1993 (3,2 % pr. år), som ikke kunne udlignes i årene efter. Den traditionelt store forskel mellem produktionskapaciteten (værdi: 15 163 mio. ECU i 1993) og efterspørgslen (værdi: 12 834 mio. ECU i 1993) vil ikke blive mindre i fremtiden (overslag over værdi af produktionen i 1998: 19 470 mio. ECU; overslag over værdien af forbruget i 1998: 15 650 mio. ECU). Med en sådan udvikling kan lånet til Comepor volde konkurrenterne alvorlig skade.

([1]) EFT C 368 af 23. 12. 1994, s. 12.

På baggrund af ovenstående må Kommissionen konkludere, at lånet på 750 mio. ECU fra regeringen i Navarra til Comepor udgør en statsstøtte, på hvilken ingen af undtagelserne i artikel 92, stk. 3, kan finde anvendelse.

VII

Når støtte erklæres for uforenelig med fællesmarkedet, kræver Kommissionen, at den pågældende medlemsstat geninddriver støttebeløbet fra modtageren (meddelelse fra Kommissionen af 24. november 1983 ([2]), se også Domstolens domme af 12. juli 1973 og 24. februar 1987 i sagerne 70/72, Kommissionen mod Tyskland ([3]) og 310/85, Deufil mod Kommissionen ([4])). Da dette er tilfældet for støtten til Comepor, som denne beslutning omhandler, skal støtten betales tilbage. Dette krav berøres ikke af den omstændighed, at Comepor er ved at blive afviklet og forsvinder fra markedet. Det kan ikke anses for umuligt at geninddrive støtten, idet Comepors aktiver skal sælges, og kreditorerne vil nyde godt af indtægterne fra dette salg.

Tilbagebetalingen af støtten skal foregå i overensstemmelse med spansk ret, herunder bestemmelserne for morarenter for gæld til staten, og der skal beregnes renter fra den dato, støtten blev udbetalt (Kommissionens brev til medlemsstaterne (SG(91) D/4577 af 4. marts 1991; se, også Domstolens dom af 21. marts 1990 i sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen ([5])).

Ifølge Domstolens retspraksis indebærer tilbagebetalingen af støtten, at de nævnte bestemmelser såvel anvendes på en sådan måde, at de ikke i praksis umuliggør den tilbagebetaling, fællesskabsretten kræver. Uanset hvilke problemer af proceduremæssig eller anden art, der måtte opstå ved gennemførelsen af nærværende retsakt, kan de ikke påvirke dennes retsgyldighed ([6]) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Det lån på 750 mio. ESP, som den offentlige virksomhed »Navarra de Financiación y Control SA« gav til Comercial Europea de Porcelanas SAL er ulovligt, da det blev givet uden at opfylde de spanske myndigheders forpligtelse til at underrette Kommissionen så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, at den kunne fremsætte sine bemærkninger hertil, jf EF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Støtten er uforenelig med fællesmarkedet, efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, idet den ikke opfylder nogen af betingelserne for undtagelser i traktatens artikel 92, stk. 2 og 3.

Artikel 2

Spanien sørger for, at den støtte, der omhandles i artikel 1, bringes til ophør og tilbagebetales i sin helhed med renter senest to måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning.

Tilbagebetalingen af støtten skal foregå i overensstemmelse med procedurerne og bestemmelserne i spansk ret, og der skal beregnes renter fra den dato, støtten blev udbetalt, til datoen for den faktiske tilbagebetaling, til en rentesats, der svarer til den referencesats, der anvendtes på denne dato til beregning af nettosubventionsækvivalenten for regionalestøtte i Spanien.

Disse bestemmelser skal anvendes på en sådan måde, at den tilbagebetaling, fællesskabsretten kræver, ikke umuliggøres i praksis. Eventuelle vanskeligheder af proceduremæssig eller anden art, der vedrører gennemførelsen af denne retsakt påvirker ikke dens retsgyldighed.

Artikel 3

Den spanske regering underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke forholdsregler den har truffet for at efterleve den.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. juli 1998.

På Kommissionens vegne
Karel VAN MIERT
Medlem af Kommissionen

([2]) EFT C 318 af 24. 11. 1983, s. 3.
([3]) Sml. 1973, s. 813.
([4]) Sml. 1987, s. 901.
([5]) Sml. 1990, s. I-959.
([6]) Jf. fodnote 5, præmis 58-63.